

NAGYVÁTHY

ANTOLÓGIA

KOLPING Nagyváthy János Középiskola,

Csurgó 2016

Tartalomjegyzék

Tartalom	Hiba! A könyvjelző nem létezik.
Szerkesztői előszó	4
Balogh Veronika	6
A vágy	6
Félek	6
Karácsonykor	7
Huszdikra	8
Hol vagy Isten?	9
Györfi János	11
Advent elé.....	11
Év vége felé.....	12
Emlékező séta.....	12
Uram segíts / Húsvét előtt /	14
Dávid Szilveszter	16
Érted	16
Kulcs.....	16
Félek	17
Fummer Petra	18
Csak.....	18
Segíts!	18
Árnyak álmai	19
Tánc az esőben	21
Radák Martina	22
Esett az eső.....	22
Ajánlott.....	22
Szót kérek.	23
Önsanyargató	23
Függőm legyél.....	24
Váró	24
Képek.....	25

Németh Vivien	27
Homály	27
Minden nap megölsz.....	27
Elárult	29
Hazaút	29
Szótlan vallomás	30
.....	30
Marton Alexandra.....	31
Másik Világ	31
.....	33
Nagy Renáta	34
Csodák Decemberben	34
.....	36
Spingár Klaudia	37
Egypercesek	37
Az a bizonyos sötétség	37
Az első alkalom	37
Szilágyi Nikolett	40
Our Destiny /részlet/.....	40

▪

Szerkesztői előszó

Kedves Olvasó!

A Nagyváthy-Antológia immáron negyedik alkalommal jelentkezik egykori és jelenlegi tanítványok és kollégák lírai és epikai alkotásaival. Az egykori kezdeményezésből hagyomány lett, amelynek ápolása kötelességünk itt, „*hol a Múzsák Nem is esmértettek*”. Nagy megtiszteltetés és felelősségteljes feladat Nagyváthy János és Csokonai Vitéz Mihály több mint 200 évvel ezelőtt megkezdett oktató-nevelő munkáját folytatni, melynek a tehetségek felismerése és gondozása is része, hogy „*A vidékünk Új Helikon*” legyen.

Köszönet a szerzőknek, hogy munkájukkal hozzájárultak ahhoz, hogy az antológia újra megjelenhessen. Műveikből boldogság, öröm sugárzik az olvasók felé, ugyanakkor reménytelenség és fájdalom is. Az érzelmek hullámozása és végletessége, mely a kamaszokra annyira jellemző, az alkotásoknak is sajátja, így az olvasó mindig megtalálhatja a hangulatához illő olvasmányt.

Utolsó köszönetem a Baksay Sándor Alapítványnak szól, amiért ebben az évben is állja az Antológia kiadásának teljes költségét.

Az olvasóknak jó alámerülést kívánok az érzelmek világába, szerzőinknek pedig további ihletett pillanatok!

Csurgó, 2016. április 11.

Varga Zsuzsanna

Balogh Veronika

A vágy

Hiába akarom,
Szádat az ajkamon,
Kezed a testemen,
A tűz éget el.

Hiába vágyódom.
Csókod a combomon,
Lihegve akarom,
Kéjes a sóhajom.

De te nem adsz!
Én szétesek,
Világom összedől,
Nélküled elveszek!

Curgó, 2015. 01. 18.

Félek

Rád sem merek nézni,
Csak a szemem sarkából
Figyelem óvatosan arcéledet.

Fejemben száz meg száz
Szétpattanni készülő idegsejt,
Szívemet, mintha két marok satuként szorítaná meg.

Szinte nem kapok levegőt!

Semmiségekről beszélgetünk,
A felszín nyugodt,
De belül a vihar az Úr.

Szemeimben, hiába küzdök ellene,
Könnycseppek jelennek meg,
S lassan túlcsondulva végiggördülnek arcomon.

Mit siratok?

Félek, hogy elveszítelek?
Félek, hogy egyszer elhalványul az emléked?
Félek, hogy fájni fog?

Magamban némán feltett kérdésre, nincs felelet!

Mondani szeretném, de szó nem jön ki ajkamon,
Sokszor gyönyörű gyerekkoromról álmodom.
Ez életet, ez ad erőt! Múltadat, az én jövőm őrzi!

Lopva figyelem rezdüléseid,
Mintha magadban számat vetnél, rezdül arcod, mozdul kezed,
Annyi mindent köszönhetek neked!

És nem tudom, hogy kel majd fel a nap nélküled!

Csurgó, 2016. 03. 19.

Karácsonykor

Az égbolt tiszta, a levegő élesen hideg volt,
Mikor a kis család elindult.
Három a kislány, de apának csak két keze,
Így a legkisebbet a nyakába ültette.
Anya mellettük szótlanul bandukolt,
Mosolygó szeméből, a látványtól könny csordult.

Minden karácsony estén útra kelt a kis család,
Ha fújt, ha hó esett, a nagymamához sietett.
Út közben megdermedt a kéz s a láb,
De szívük már érezte a fenyő, a kalács, az otthon illatát.
Ott találkozott négy testvér, hét unoka,
Megszeppenve várták, hogy eljőjön közékük a nagy „csoda”.

Egyszerre csak csengő szólalt, kitárult a nagyszoba,
Asztalon egy kis fenyő állt, rajta alma, dió, sok gyertya.
Alatta minden, mi szem-szájnak ingere,
Csomagot bont a sok sisere.
Nagymamának, nagypapának meleg szeme simogat,
Isten szemével nézik az ajándékbontókat.

Sok éve telt el, hogy utoljára jártam ott,
De emléke szívemben mély nyomot hagyott.
Néha még érzem, hogy simogat a két kezéd,
De már csak álmomban találkozhatok veled.
S most én is csendesen lépkedek, arcomon mosoly, körülöttem öt gyerek,
Nagymama és nagypapa meleg szívvel vár bennünket.

Csurgó, 2015. november 3.

Huszdikra

(Boginak)

Gyöngyöző ködfátyol,
Illatos harmat,
Egyre többször kíséri utamat.
Megérkezett az Ősz!

Vele együtt a huszadik.
Húsz éves lettél, szinte hihetetlen,
Most voltál csöpp gyermek két kezemben.
Mikor teltek el az évek?

Az idő, mint homokóra homokja
Mikor folyt át a másik oldalra?
Szép emlékek, az első szó, az első lépés, az óvoda, az iskola,
Mosolyt csal az arcomra.

Úgy lettél felnőtt, komoly, érzékeny nő,
Hogy lényedből sugárzik az erő.
Kívánom, hogy az idő,
Adjon neked csoda perceket.

Csurgó, 2015. szeptember 12.

Hol vagy Isten?

Hol vagy Isten?

Elfáradtál?

Sok dolgod közt megpihentél,

Hogy egy percre nem figyeltél?

Megállt a szív!

S a gyermek hiába hív,

Imádkozva, térdepelve,

Kínok között esdekelve!

Szív megszakad, száz sebtől vérzik,

Anya fia nélkül,

Gyermek apa nélkül,

Szerető szív párja nélkül marad.

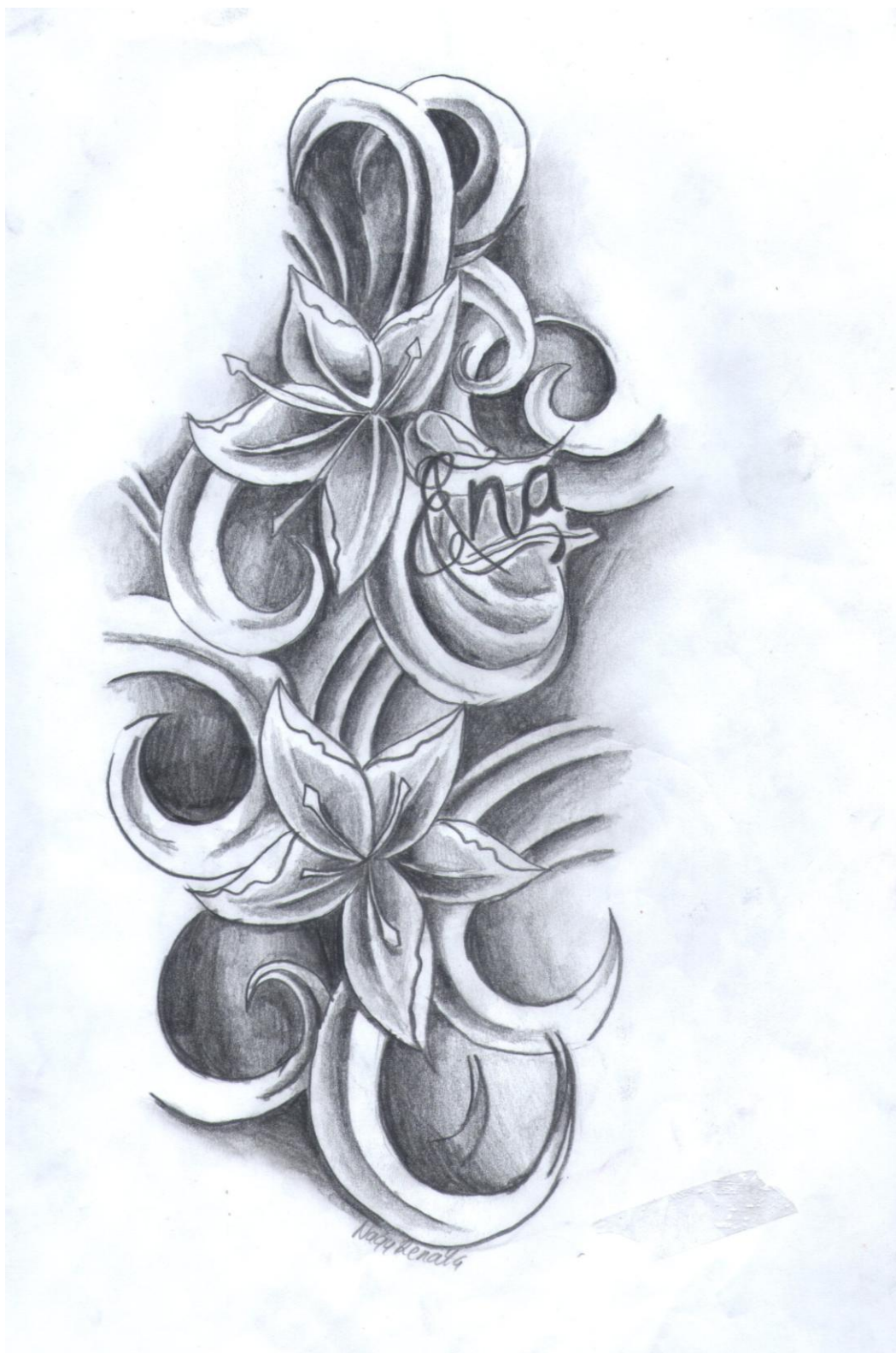
Hol vagy Isten?

Elfáradtál?

Sok dolgod közt megpihentél,

Hogy e percre nem figyeltél?

Csurgó, 2015. október 4.

Nagy Renáta grafikája

Györfi János

Advent elé

Kint roppanó hóban,
koppanó tavon,
csilingel, csörömpöl, zakatol,
féktelenül mulat a fél világ.

Forgatagban szédülve,
polcok közt keringnek öregek és gyerekek.
Szeretetet keresnek
és fáradón találnak egyszerű napi örömet.

Nyakkendővel alázva,
licitálva hullnak a tobozok, -
gyanta vér csordul és
társa mellé simítva fordul.

Bent, ahol elszáll a harsány szó
lelkekben melegség és szerető lobogás.
Olvadó jégvirág szálkáinak
várakozva guruló cseppjei szántják az üveget.

Naponta,
fénylő gyertyáknak melegével
suhanva érkeznek
színükben küldetéssel az angyalok.

Kékben a közelebb hozó,
pirosban szeretetet szívbe öntő,
fehérben az azt elindító,
lilában a békességet hozó.

Örömtáncot jár a gyertyaláng
megsimítva kemény arcokat.
Várakozva libben ide-oda
puha bársonyával ölelve gyermeket.

Aki majd születik lángolva hirdeti,-
„Szeressétek egymást: ahogy én szeretlek titeket, úgy szeressétek egymást”.
Így lesz majd igazi öröm az Adventus Domini.
Úgy legyen.

Csurgó, 2015. október 29.

Év vége felé

Élet vesztett látóhatár alatt
az éren nem szalad szitaló bogarak hada.
Rügyfakasztó hajnal nem melegít lepke szárnyakat,
virágpamaccsal nem kenik méhek arcukat.

Az árnyék lebegő lanyhaságából
kilépve lábad nem égeted forró kövön.
A tegnap még délibábbal teli eget
vonuló madarak zajos hada szántja.

Az egyre távolabb kerülő fénykorong
alacsonyan andalog.
Vörslő fényével tiltakozik -
de ekeként fordítja látóhatár alá az alkonyat.

Múló évnek mocsár zöld pamlagát,
dombok enyésző rétjét
a szájalom fehér köddel leheli körbe, -
már a kegyelem sem érkezik a csend puha bársonyán.

Mostanára az ég ziháló forгатagában
a rianás jégzilánkok erdejét szakítja ki
a nem oly régen még lomhán ringó tó
márvány-köpenyéből.

Curgó, 2015. november 18.

Emlékező séta

Túl a hatvanon
január harmadik hete van.
Ködöt köhögő délelőtt
megérint az egyedüllét szabadsága.

Vigyázok,
hogymég emlékezzek.
Hogymég elkerüljem a lehetetlent,-
jövő fogja legyek.

Egyedül vagyok.
Emlékeimben aurámon átbújó
mindent magába sűrítő idők
boldog – boldogtalan halmaza feszül.

Csak a nap keres és követ hunyorgón, biztatón.

Varjak károgása lüktet,-
ágról ágra hulló zúzmara porlik,
csöndesen potyog földi hó tengerére.

Nagyvátly kövénél
hirtelen forduló.
Nehéz fákon felkúszó borostyán
égbe viszi mit látott, hallott.

Dübörgő lábak hangját
Berzsenyi padja körül.
Tékozlón osztott sóhajt
az aláfutó lejtőn.

Kezemben sárguló képpel nehéz a séta.
A padon,- azon - kuporogva játszom a gondolatokkal.
Múlttal, jelennel,
és lám a jövővel és a mindenséggel is.

Most éppen úgy teszek, -
bicsaklok, hogy érinthesselek,
simíthassam két kezemmel arcod mosoly gödreit,
hogy láthassam a gyöngyöket szűkölő pillád között.

Holnap és minden nap,
mikor összeteszem két kezem
kóborló lelkem lüktető fénye zuhan a tejút fényfüzérein át.
Követ, de el nem ér.

Pelyvaként libben az emlékezet.
Kopó lét határához érve,
fény alagút végén
mikor helyettem is veszed a levegőt,-

Az emlékezés
nem tart majd tovább
mint fél órányi,-
ezerkilencszázhetvenegy szívdobbanás.

Csurgó, 2016. január 25.

Uram segíts / Húsvét előtt /

Büszke századunkban
íme egy újabb, magát hősként ünneplő nemzedék
aki kiásta, rabul ejtette, megalázta
majd elégette gyökereit jóléte reményében.

Zsíros csonttal jobb és bal kezében vezényel
a létért ölre menő ezer és ezer
száraz levelet terelgető
csak a boldog és boldogtalan semmit ismerőt.

Pajzsként védőn emleget,-
Megtették ezt őseink máskor és ezerszer.
Sőt, karóba húztak és keresztre feszítettek mások is.
Még szemet is böktek akár királyon is.

... Hát mégsem lettünk különbek.

Ha szíjat hasítanának hátamon talán kérném,
finoman sózzák is azt, hogy érezni tudjak.
Lesz majd ki biztat is –
közülük való vagy te is.

Lelkek és sorsok zuhannak kések pengéi közt
vad örvénnyel a semmi felé.
Uram, segíts !
Ha szenvedéseddel megváltod őket
Te tudod,
az ember szeretni is képes teljes szívvel, szenvedéllyel.

Csurgó, 2016. március 06.

Nagy Renáta grafikája

Dávid Szilveszter

Érted

Itt Érted sírnak a fák,
S csepeg levelekre a sárga
Hold fénye.
Érted karcot felhőt a kelő napsugár,

S járja vad táncát a szív örvénye
Itt érted folynak le a csillagok,
S borítanak lángba kihűlt
szerelmeket.

Érted szelídülnek lány
szellővé viharok,
S ringatnak féltett
érzelmeket.

Itt Érted vágnak versekbe
a gondolatok,
S rejtik sorok közé az
érzéseit.

Érted születnek meg képzelet
szótagok,
S válaszolnak meg annyi
kérdést...
... Érted... Itt... Bennem...

Kulcs

Ki vagy Te, ki az éj leple alatt
belopóztál az álmaim ajtaján?
Hogyan szereztél kulcsot a szívemhez?
Hiszen elrejtettem egy hűvös éjszakán.
Beledobtam egy sötét verembe,
mert oly sok fájdalmat hozott életembe.

Átléptem a bánaton, s a kulcsot elfelejtettem,
De Te rátaláltál és az lett a veszttem,
Mert beléd szerettem.

Félek

Félek, mint gyerek a sötétben,
Félek, mert már nem vagy ott velem,
Karod már nem ölel át
S nem hallom ajkad hívó szavát.
Messze vagy, mint a csillagok,
És szívem pont úgy ragyogsz.
Pont úgy, mint akkor a kapualjában,
Mikor ajkaink egybeforrtak.
Mint mikor először simultam hozzád,
S éreztem vágyad hívó szavát.
Azóta várom a percet, hogy elmondhassam neked,
Félek, hogy nem vagy velem.

Fummer Petra

Csak....

Csak álom volt az esély, hogy boldogok lehetnénk?
Végig csak azt mondtad, mit hallani szeretnék?
Hiába minden, bármit is tennék,
Nincs semmi mi neked elég.
Gondolatát hogy nem vagy velem, megszoktam,
De mondd, miért látlak még mindig álmomban?

Te döntöttél úgy, hogy nélkülem folytatod.
De már mikor kimondtad, tudtad: hiba volt...
Tudtam, hogy rádöbbsz, ez így nem lehet jó,
S íme, az idő is engem igazolt.
Mással vagy, de vele nem lehetsz boldog.
Mégsem cseleksz, miattam Őt el nem hagyod

Ha fáj is, most mégis feladom,
De ha kéred, érted a büszkeségem is eldobom.

Segíts!

Érezted már magad teljesen egyedül?
Lent, a rideg mélyben, a lelked is kihűl.
Nem tudtad mit és hogyan kell tenni
Kérdéseidre soha nem válaszolt senki

Egyre halványul önmagadba vetett hited.
Lassan, állandóan, de ellene mit tehetsz?
Az emberek bezárják ajtóikat, nem bíznak senkiben,
Ezért elvesztik a remény, önmaguk ölik meg....

A dühös zaj elmédbe osonva bújt lassan,
Egyre nehezebb elfojtani, belül szüntelen kiáltasz.
Egy ingadozó létrán állsz, mi rögtön felborul,
Kívülről erősnek tűnsz, de szemed elárul.

Tanácsot kérhetsz, de senki nem segít,
Nincs senki ki csak egy kicsit is bátorít.
Sokan vannak körülötted, de nem ismer senki,
A határidő közeleg, nem akarsz többé egyedül lenni.

Árnyak álmai

Néha úgy érzem, karjaiban tart a magány
A fény nem törhet be a szürke ablakon át
Szívem sötét, a lelkem zárva...
Az maradok, aki voltam: örökké árva.

Nem vagyok olyan, mint ti, ezt te is tudod,
Engem az éjszakák vonzzanak, nem pedig a nappalok.
Egy sötét temető, mely virágillattól terhes,
A halál dicsőségét zengi, nem pedig az életet.

Elmém talán zavart, bár látásom tiszta,
Nem térhetek többé az átlagos életbe vissza
Nem hallgatom tovább az emberek üres szavait,
Így talán áttörhetem végre félelmem falait.

Szakadék szélén járom féktelen táncom
Órület vagy józanság, a helyem nem találom.
Nem vagy velem, egyedül hagytál, nem fogsz segíteni,
Egyedül nem tudom, talán nem is akarom magam megmenteni.

Mint egy dallam, mit nem játszik senki
Mint egy füzet, melybe nem írnak semmit,
Mint a hópehely, mely az egységgel szemben egyetlen
A létem épp oly értelmetlen és törékeny.

Ha majd a végtelen csókja ajkamat érinti,
Nyugodtan álmodhatom az árnyak álmait.

Nagy Renáta grafikája

Tánc az esőben

Mikor éjjel az esőben táncolok,
Felerősödnek az érzések, hangok, illatok.
Úgy érzem, lelkem szabadon száll,
Ezt nem adhatja meg más, csak a tánc.

Bár a sötét gondolat, hogy vége szakad,
Nem törölheti el a magasztos pillanat.
Tudom, hogy most is egyedül vagyok
A Hold felettem szomorúan ragyog

A hajnal közel, véget ér az álom
Bármerre indulok, a helyem nem találom.
Nedves fű illatát sodorja felém a szél
Az élénk színek vihara újabb táncra kér.

Kérlek, tarts velem, légy Te is szabad,
A romlott világnak ne add meg magad!
A szürke emberek mind őrültnek tartanak
Légy Te az egyetlen, ki tudja az igazat.

Az erősödő fény az időnk lejártát hirdeti,
Nem maradhatunk örökké a sötétség táncosai...
Amikor magával sodor a kárhozott világ
Emlékezz milyen volt mikor az esőben táncoltál.

Radák Martina

Esett az eső

Esett az eső, és bút mosott nyakamba.
Lázított ellenem!
Feltámadó szél markolt hajamba..
már nem értesz nyelvemen.

Esett az eső és kimosott szívedből,
vissza már nem kerülök.
Szürkére mosson, elég a színekből!
Esőben, sötétben, magánnyal leülök.

Esik az eső és elrejti könnyem.
Tudom, értünk sír az ég.
Szót adtál száma, de Te lettél a csöndem.
A világba egyedül nem vagyok elég!

Ui.: szívemben hiányod féregként heverész.
tudnod kell, várok Rád, akárhova mész.

Ajánlott

Jött az ÉLET nagybetűkkel értem.
Gyerekfejem daca táncolt pengeélen.
Jött és vitt mindent, ami szín volt,
nem maradt már semmim. Felettem az égbolt.

A Holdnak sírom el, érted minden könnyem,
nélküled vak vagyok, elveszek a ködben.
Előttem a könyvem, miben ott a sorsom.
Múltam, jövőm benne, minden bűnöm hordom.

Beleírtam Neved, minden oldalára.
csak Te kerülhetsz szívem színpadára.
Ott volt minden lapján, gyöngybetűkkel írtam,
Te kitörölted onnan, én meg telesírtam.

Az idő múlásával sem felejttem a neved.
Nincs még a Világon, ki ennyire szeret.
Te vagy a békém, létem elmúlása,
kiáltásom, csendem, szívemnek zúgása.

Te vagy a céloom, mi előtttem lebeg.
Legalább azt hagynád, hogy itt..bent őrizzelek.
Szívemben honol még halványan a béke,
ha már érted sem sírok majd, akkor lesz csak vége!

Szót kérek.

Szeretnék szólni, ha szabad
Minek építetek ekkora nagy falat?
Gyermeki álmosollyal mondogatom: család.
Sok gyönyörű emlékemnek ne törjétek nyakát!

Sokadszorra kérem már, hadd szólhassak végre.
Nem nézek szemekbe, csak oda fel..az égre.
vérünk kötelez, és nem válhat vízzé.
ne tegyétek az életet egymásnak nehezzé.

Szeretném, ha tudnátok, ez az egy az örök
Fejemben sok gondolat egymásután pörög.
Nem engedem, hogy széttörjön a mi közös várunk..
a végén még családból..idegenné válunk..

Hol az az érzés, amit otthon hagytam?

Önsanyargató

Ketté kéne szakadni, és nem létezni egyikben sem.
Állni magányosan- a tengernyi tömegben.
Talán csak én hiszem azt, hogy egyedül vagyok.
Magamba tekintek, belülről sorvadok.

Világot látnék, ha behunynám a szemem,
elengedem a valóságot, de Te maradj velem!
Szótlanul üvölt szavam, de elviszi a szél,
Mosolyoddal eltűnik a tél.

Elmennék innen, a bolygó peremére.
útközben rálelnék lelkem tetemére
Köztem és minden közt, ha kéne..választanál?
Szeretném, ha oda is velem tartanál.

Függóm legyél.

Csillogó szemed rám Napként ragyog.
Én szerelmes vagyok.
De gyűlölöm, akivé teszel,
Te nélkülem is egész ember leszel.

Megállod a helyed a Világban egyedül is,
odabent mélyen, fáj..dühít.
Függnöd kéne tőlem, véredbe ivódom
magamat felőrlöm, régóta vívódom.

Szerelmem szívedbe ültetem csendben
minden mozdulattal egy részem odacsentem.
Legyen rám szükséged, amíg élsz és mozogsz,
én legyek az egy, aki ért, ha zokogsz.

Legyek én, ami kell, hogy Te élni tudjál,
Enyém legyen az érzés, ami benned bujkál.
Tervem beteljesül, ha eljutsz majd egy szintig:
Velem akarsz lenni, örökké és mindig.

Váró

Nappal együtt ébred lelkem, a tavaszt várom.
Nyakába borulva az idő körmét rágom.
Tavaly nyáron kemény tél borult rám
vagy csak elmém tébolyul tán..

Várom, hogy szívem végre kiolvadjon,
Az első napsugarat, hogy végre erőt adjon.
Erőt, hogy legyen szó, hogy elhagyjam börtönöm
Szakadjon el láncom, hajthasson ösztönöm

Lábam legyökerezett, de szívem dalra fakad.
Ledöntöm közöttünk végre ezt a falat.
Átölellek újra, ugyanúgy, mint régen.
Felhők közt bukkan fel aranyam az égen.

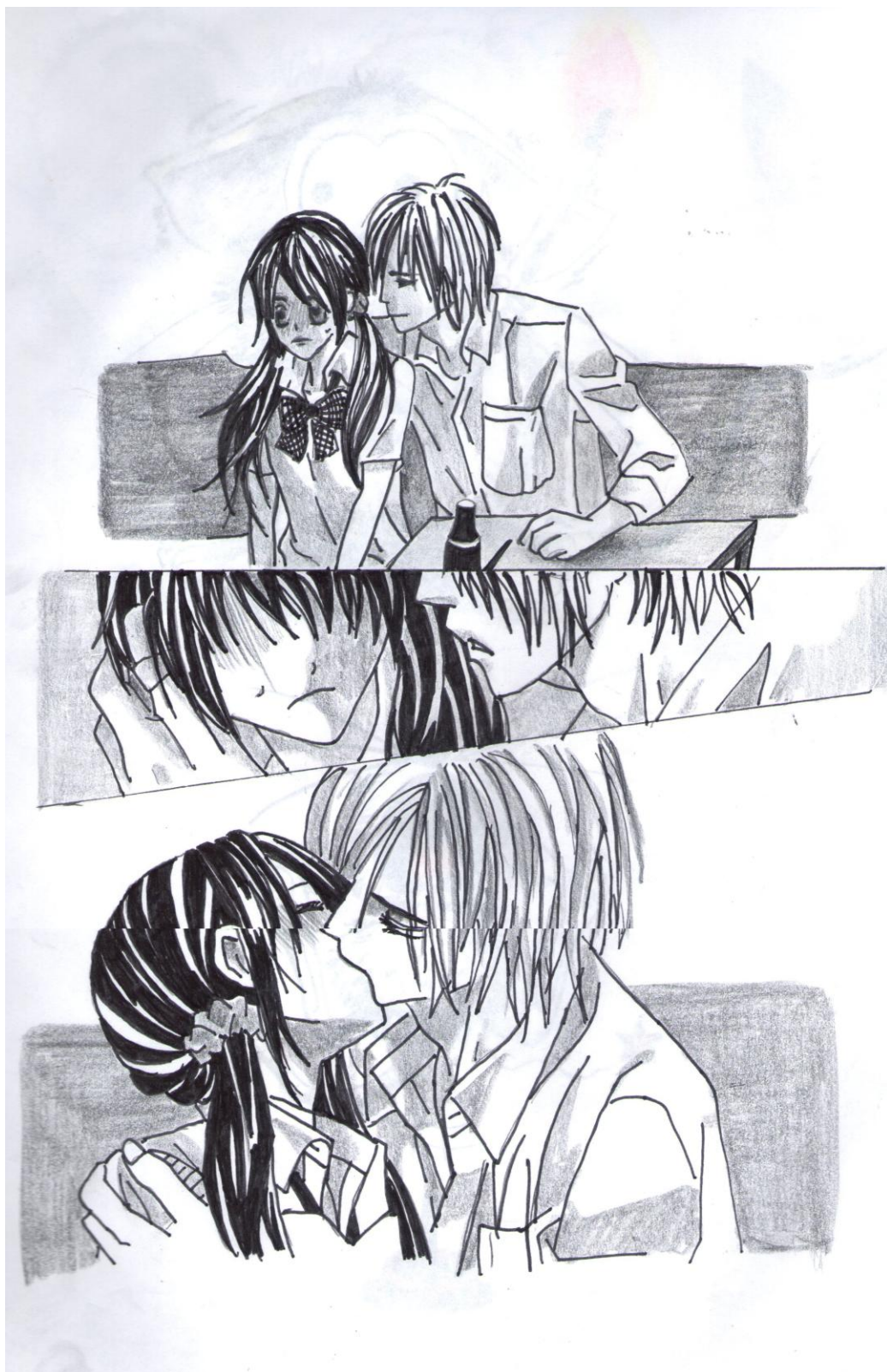
Képek

Szeretném elmondani, amit a világ vetít elém.
Szeretném elmondani: beteg, és szegény.
Emberek marják egymást, kiszolgáltatva önmaguknak
Minden szavukkal szívüknek hazudnak.

A világhálón élünk, gondolattal teleszöve
Kezünkbe telefon belenőve
Saját magának hódolt be az ember..
Nem érdekel senkit, mit suttog a tenger.

Ha erdőben is jár, csak kényszerből teszi..
minden mozdulattal Földünket mérgezi
Nem ismer istent, nem ismer hazát.
Védi csak, védi..kitalált igazát.

Pár nyitott szem kevés, hatalmas vak tömeg,
létünk koporsóján gyűlnek már a szögek.

Nagy Renáta grafikája

Németh Vivien

Homály

Mintha rám borulna egy sötét, súlyos fátyol,
s mintha hitemet inná, ölné szüntelen,
elrejtve előlem a fényt, a világot,
félelemmel tölténé újra lelkemet.
Nem száll a fellegekbe, lassan fojtogat,
s hiába kiáltok, az esőbe vész minden szó,
felkapja, szaggatja a fényes álmokat,
lassan benyeli őket a sáros, fekete hó.

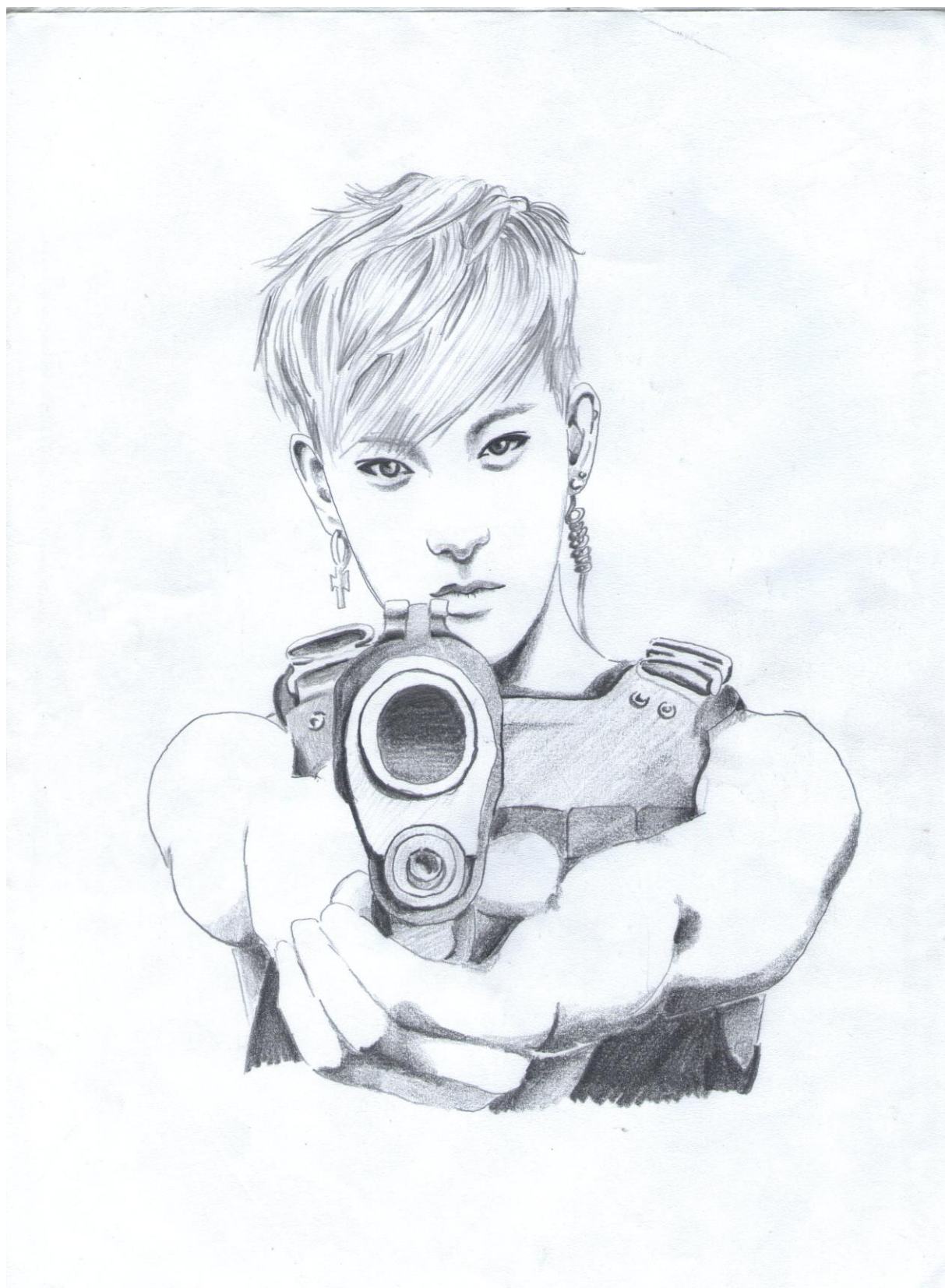
Elnémulok, s belülről gyötör tovább a kín,
mely izzó parázként perzseli lelkem,
de míg tűrök, várok rád, várom hogy hívj,
egy kicsit meghalok minden percben.

Gyűlölve szeretlek, te angyali csoda,
s átkozlak mert távol vagy mint a felleg,
s bár tudom, szeretnem nem szabad,
mikor itt vagy, ragyogva reszketek.
Kínzóan mámorít ha átölel két karod,
mert te vagy az árny, s a megváltó fény,
s bár szívemben a kardot te forгатod,
szenvedve szívből szeretlek én.

Minden nap megölsz

Egy pillanat volt, de nem tudom hogy történt,
hogy fellobbant szívemben egy fájó, új remény.
Leomlott egy fal, áttört a gát mi védett,
s én ijedten suttoztam neved a messzeségnek.
Hiába küzdöttem, most elborít a fájdalom,
míg minden nap megölsz egy kicsit, én hagyom.

Kínoz minden szavad, bár sosem bánthanál,
inkább eltűnnél hirtelen, ha tudnád mennyire fáj.
Százszor sebzett szívem újra felzokog,
ha te nem szólsz hozzám, csak őt hallgatom.

Nagy Renáta grafikája

Elárult

Emlékek hada dübörög az éjjen át:
Zene, fények, könnyes kacagás.
Igaz volt, vagy hamis giccs az ünnep?
A könnyek kacagás nélkül gördülnek,
s én megyek velük messzi némaságba,
mert bánt a fény, a kacajok vad árja.

Nesztelen, jeges magány karjaiba omlok,
bár lelkemben véres, lángoló harc tombol.
Ezernyi sebbel, összetörve várok,
s ha elhal az ünnep tán bosszút állok.
Ám nem tűrhet bosszút ez a tiszta lélek,
maradok csendben, tűrve, s emberként élek.

Hazaút

Most testemet rejtve rohan a vonat tovább,
s már nem is láthatom lépteid porát.
Behunyom szemeim hogy kevésbé fájjon,
elnyomom az érzést, hogy karjaidba vágyom.
Szürkül a táj, ahogy távolodsz tőlem,
hiányod egy darabot kiszakít belőlem.

Rohan a vonat, én csak írok neked,
bár ölelnélek, fognám kezedet,
megbújnék karjaid közt melegen,
s csókolnálak lágyan, csendesen.

Rohan a vonat, pár órája még
öleltél szorosan, könnyedén,
csókoltál, szinte álom volt a lét,
de visz a vonat, s mindez véget ér.

Bár testemet rejti a vonat, azzal rohan tovább,
tudom: szívem nálad új otthonra talált,
így nem számít hány éj, s milyen messzeség vár,
reszketve, dobogva visszatér hozzád.

Szótlán vallomás

Meghaltam egy kicsit, vagy talán egészen,
ahogy elmerültem szemeid lágy tengerében.
Néztél, ahogy soha még senki más,
sötét pillantásod némán beszélt hozzám.
Elvesztem, míg ajkad lelkemet csókolta,
s szerelmünk gyenge ujjainkat összekulcsolta,
elvesztem karjaid közt, e forró menedékben,
hisz a legédesebb vallomást sutogtad nékem.
Mit tettél mondd? Hangod miért szédíti lelkem?
A semmiből jöttél, s most itt vagy, mellettem,
s nézel mint őrző, féltő, hős szerelmes,
ki ördög és angyal, ki nékem egyetlen.
Csak álljunk csendben, a szél elviszi a szavakat,
akár az idő, s a kapzsi a földi javakat.
Ne szólj, csak figyelj egy percig, Drága,
mit érzek elmondom, ha ajkam ajkadat megtalálja.

▪

Marton Alexandra

Másik Világ

„Mi történik akkor ha egy híres barátod lesz? Hát az, hogy te is a médiák célpontja leszel. Ez egy másik világ, amire én nem állok készen....”

A nevem Bettina Storn. Idén nyáron leszek 17. Gyakran festetem a hajamat. Miután apám lelépett, anyu arra gondolt, mi lenne, ha odaköltöznénk az ő szüleihez. Eleinte nem igazán tetszett ez a költözéses dolog, de tudtam, hogy anyunak is ez lesz a legjobb, mármint hogy elfelejtse apámat, aki vagy 2 évig megcsalta. A nagyiék Sydneyben élnek, ennek örülök is, meg nem is. Ne értsetek félre, Sydney gyönyörű (igaz csak képeken láttam eddig), de ez nekem is óriási változás lenne, hisz itt kell hagynom a barátaimat és mindent, amit szeretek. De másrésről ezt egyfajta kihívásnak veszem, új környezet, ismeretlen emberek, érdekes lesz. A nagyiék persze egyből belementek, hogy náluk lakjunk, hisz szeretik a lányukat és engem is, így természetesnek vették, hogy úgymond befogadnak minket. Másrészt sajnálták, hogy apám lelépett, mert ők is nagyon szerették őt, úgy bántak vele, mintha a fiuk lenne. Amint sikerült elintézni a válást, és hogy én anyuval maradjak, már pakoltunk is, és repültünk Sydneybe. Most először voltam a tengerentúlon. Volt bennem egyfajta félelem, izgulás, remény. Amikor megérkeztünk a nagyiék házához, anyu mesélte, hogy nagy házuk van, de amikor megláttam, nem hittem a szememnek. Ez a ház hatalmas volt, kétemeletes és óriási nagy. Az én szobám van a legfelső emeleten, a szobámhoz hozzátartozik egy kis erkély, ahol szerintem sokat fogok lenni, mert fantasztikus a kilátás. Már egy hete, hogy ideköltöztünk, de én még nemigen voltam a városban. A napjaim általában úgy telnek, hogy délelőtt olvasok, délután pedig kiülök az erkélyre, max hangerőre teszem a zenét a fülhallgatóban és rajzolok. Ez megnyugtat, általában. A zene nekem olyan, mint másnak a drog. Egyszerűen nem tudok élni nélküle. Épp a 5 Seconds of Summer- Amnesi ment, amikor elkészült Luke Hemmings-t ábrázoló alkotásom.

Imádom ezt a pasit. De tényleg, nagyon. Azok a szép kék szemek. Heart hangulatjel . Amíg én Luke-ról álmodoztam, észre se vettem, hogy anyu kijött hozzám az erkélyre. Amikor lettet az asztalra egy tányér sütit meg mellé limonádét, nem számítottam rá, és úgy megijedtem, hogy leesett a rajz a földre. Anyu felemelte a rajzot, és mosolyogva nézett rám.

- Kicsim, már annyi rajzod van Luke-ról, de ez fantasztikus lett. –adta át az „alkotást”.
- Köszí anyu, de ha imádom, akkor mást nem is tudok rajzolni. –néztem a rajzra.
- Mióta itt vagyunk nem mentél még sehova, mi lenne, ha holnap elmennénk sétálni a városba, megmutatnám azokat a helyeket, ahova régen rengeteget jártam, csak mi ketten? Tartanánk egy anya-lánya napot. –nézett rám anyu izgatottan.
- Oké, már alig várom. –erőltettem egy mosolyt, nem akarom anyut megbántani, hogy semmi kedven kimenni a városba. Bár igaz, hogy nem tettem ki a lábam a lakásból mióta itt vagyunk.
- Ez remek. –ölelt meg anyu, majd kiment a szobámból.

Ahogy ment le a nap, a levegő is kezdett lehűlni, ezért összekavartam a cuccaim és visszamentem a szobámba. Kezemben tartottam az imént elkészített rajzot, és azon tanakodtam, hogy mégis hova tegyem. Az ajtóm tele volt poszterekkel, a szekrényem minden egyes részét teleragasztgattam képekkel/rajzokkal, és már a falon sem volt egy

szabad hely sem, kivéve az ágyam melletti falat, mert oda festettem két gitárt, amik keresztezik egymást. Talán nem olyan vészes, ha nem látszik egy rész, mert ráragasztottam a gitár sarkára. Így már teljesen betapétáztam a szobám minden részét. Vacsora közben anyu arról mesélt a nagyinak, hogy holnap milyen, hogy az ő szavaival éljek „csajszis” napot fogunk tartani. Én csak mosolyogva bólogattam, és ettem a... , mit is eszek? Valami tészta, homáros töltött akármi volt az, amit ettem.

- Drágám, hogy ízlik a töltött homár?- nézett rám a nagy.
- Igazán finom. –nem akartam megbántani azzal, hogy azt mondom, utálok a homárt, ezért inkább csak a tészta részt ettem meg. –Felmegyek aludni, köszönöm a vacsorát. – kezdtem mára búcsúzkodni.

- Aludj jól, holnap hosszú napunk lesz. –szólt utánam anyu. Miután kijöttem a fürdőből egyből beestem az ágyba, és el is nyomott az álom. Álomban ismét Luke jelent meg, épp kézen fogva sétáltunk a tengerparton, majd megálltunk és Luke felém hajolt. Ekkor kinyitottam a szemem, mert valaki, mégpedig anyu rázta a kezem, miszerint már fél 11 van és anyu már indulna a „csajszis” napunkat megtartani.

- Mi a..... -álmos fejjel néztem fel anyura. –Anyu, pont a legjobb résznél ébresztettél fel! Miért nem vártál még pár percet?! –motyogtam.

- Oh.....mit álmodtál, ami ennyire jó volt? –nézett rám kíváncsian.

- Semmi, nem olyan fontos. –nyújtózkodtam egy nagyot, és kipattantam az ágyból.

- 10 perc és indulunk, készülődj. –nyomott egy puszit a fejemre, majd kiment a szobámból.

Kikászálódtam az ágyból, és egyenesen a gardróbomhoz mentem. Mikor sikerült kiválasztani, hogy mit vegyek fel (fehér mintás rövidnaci, fehér rövid ujjú felső), bevonultam a fürdőbe, és próbáltam emberi képet varázsolni magamra. Miután elkészültem, felkaptam egy kisebb táskát, beleszórtam pár fontos dolgot mint pl. fülhallgató, fényképezőgép, zsepi, rágó pénz és egy fésű, a telefonomat a zsebembe raktam és már indultam is le a nappaliba.

Anyuval bejártuk a várost, de szó szerint mindent megnéztünk. Elmentünk megnézni az operaházat, benéztünk pár butikba, még a cukrászdába is bementünk, miután anyu meggyőződött, hogy itt van a világ legjobb fagyija. Igaza is lett, még életemben nem ettem ilyen iszonyat jó fagyit. A nap egyre melegebben égetett, ezért levettem az ingem és a derekamra kötöttem, igeen...sokkal jobb. Ezek után parkba mentünk, végre le tudok ülni, mert már leszakad a lábam a sok sétától.

- Nocsak kit látok, nézd csak Betti. –mutatott anyu egy hölgyre, aki épp telefonált. – Ő Katy a legjobb barátom, gyere, menjünk oda hozzá.

- Emili, hogy vagy? Jaj, istenem, de rég láttalak. A szüleid mondták, hogy ideköltöztök – ölelte meg Katy anyut.

- Szia Katy, remekül vagyok, már. Ő itt a lányom Betti. –tolt Katy elé anyu.

- Szia, drágám, jaj de szép nagy vagy. Emili azt mondtad, hogy van egy lányod, de azt sose, hogy ilyen gyönyörű. Nyugodtan tegeződjünk. –ölelt meg Katy.

- Szia Katy. –vizonoztam az ölelést.

Vagy egy órája már, hogy anyu és Katy beszélgettek, én meg kezdtem megszomjazni.

- Elmegyek, veszek vizet. –álltam fel a padról és elindultam a kis stand felé azzal a szándékkal, hogy veszek vizet, mielőtt szomjan halok ebben a nagy melegben, még jó, hogy levettem az inget, mert már rég megsültem volna. Miután kifizettem a vizet, felét meg is ittam, majd eltettem a táskámba, előhalásztam a telefonom, felmentem a közösségikre, közben indultam vissza anyuékhöz, de véletlen beleütköztem valakibe, és kiesett a kezemből a telefonom, de még jó hogy van

rajta tok, ami ha kicsit is, de legalább megvédi az esésektől. Gyorsan felkaptam a telóm, szerencsére semmi baja nem lett. Az illető, akinek nekimentem mérgesen fordult meg.
- Te nem tudsz figyel.....-fordult felém, de már nem fejezte be a mondatot.
- Ne haragudj, a telefonnal voltam elfoglalva és nem figyeltem. Még egyszer sajnálom. – néztem rá, majd hirtelen lefagytam.

- Semmi baj. A telódnak nem lett semmi baja? –érdeklődött
- Nem. –Az nem lehet, hogy ő az. Biztos csak a melegtől beképzelem magamnak, de mégis megkérdeztem. –Te...vagy..Luke Hemmings?

- Igen, és te pediiiiig.....? –nézett rám a gyönyörű kék szemeivel.

- Bettina Storn. –válaszoltam kicsit zavartan.

- Bettina, szép név. Örülök, hogy megismertelek. –kacsintott egyet.

- Én is nagyon. –mosolyogtam rá, de legszívesebben a nyakába ugrottam volna és nem eresztettem volna el. –Most már mennem kell, mint látom anyu elkezdett búcsúzkodni, szóval indulunk.

- Kár. Remélem, még találkozunk Bettina. –mosolygott rám.

- Igen én is remélem, csak akkor ne úgy, hogy neked megyek, mert nem figyelek. –amint kimondtam, Luke elmosolyodott. – Hívj csak Bettinek, azt jobban szeretem. Szia Luke.

- Szia Betti. –kacsintott.

Visszaértem anyuhoz, aki vigyorogva nézett rám. Elindultunk hazafelé, de még mindig nagyon örült, gondolom, hogy találkozott egy régi ismerőssel.

- Na jó, anyu min vigyorogsz egyfolytában? –kérdeztem.

- Ki volt az a helyes fiú, akivel beszélgettél? –nézett rám anyu.

- Ja, hogy ő.....,véletlenül nekimentem, és csak elnézést kértem. De nem olyan fontos.

–Igazából baromi fontos, mert ő volt Luke Hemmings.

- Ahhaaaa.... –nézett rám anyu, amolyan „ gyanús vagy nekem te lány” nézéssel.
(részlet)

Csevegés vége

Írj be üzenetet...

Nagy Renáta

Csodák Decemberben

„Egy átlagos lány vagyok, egy átlagos világban. Egymagam bandukolok eme szörnyű világban.” Múlt, jövő, jelen; ezek a szavak mit sem érnek, ha tudod jól magadról- nincs több időd hátra. Sors – nem hiszek ilyen dolgokban, sokan emlegetik, hogy a sors akarta, hogy rájuk találjon a szerelem. Itt vagyok húsz éves, és egyszer sem voltam szerelmes, nevetséges, szájalomra méltó az életem. A napok, a hónapok az évek, hihetetlen sebességgel mentek el. Szinte semmit sem vettem belőle észre. Tizennyolc éves voltam mikor kiderült, hogy komoly betegségben szenvedek. Azóta nem lett jobb, inkább azt vettem észre, hogy az állapotom a végstádiumban van. Minden reggel szembe kell néznem a szörnyeteggel, ami belőlem lett. Ilyenkor felteszem a kérdést; mi lett belőled, hova lett az-az életvidám lány? Elűnt, helyére egy idegen arc került, mi viszanéz minden reggel a tükörből.

Remegő kezem nagy nehezen megragadta a mellettem lévő poharat, mit még nem rég töltöttem meg. Mivel szüleim már rég eltávoztak e-világból, egyedül kell gondoskodnom magamról. Egy hónapja, hogy bekerültem a kórházba, azóta egyszer sem hagyhattam el. Egy idősebb hölgygel voltam egy szobában, kivel melleleg nagyon jól összebarátkoztam. Minden nap meglátogatta a fia, ki néha-néha hozzám szólt a kellemes hangjával.

- Fiam, miért nem vagy iskolában? – a hang hallatán felkaptam fejem, sajnos el volt húzva köztünk a függöny, így nem láttam a fiatal fiú arcát. De örömmel hallgattam, ahogy újra kimagyarázza magát, ahogy elmeséli mindennap mi történt vele. Boldogságot hozott a magányos életembe. – Az én egyetlen fiam, képes minden nap elszökni, édesapád ehhez mit szól?
- Semmit, a tanárok megértik, hogy beteg vagy, holnaptól többet tudok veled lenni. Mert téli szünet lesz.
- Tényleg, nemsokára itt van a szeretet ünnepe. Mit szeretnél karácsonyra? – bárcsak lenne valaki, ki ugyan ezt kérdezné tőlem.
- Anya, azt akarom, hogy meggyógyulj. – halk kuncogás volt rá a válaszom, milyen kedves fiatalember. – minden nap arra a perce várok, hogy az ajtón besétáljon, hogy mesélni kezdjen. De az egyik nap kimehettem a városba, és mire visszatértem, az idős hölgy már nem feküdt az ágyon, a paplanok rendbe voltak szedve, mintha csak új gazdára várnának. Több ápolónőt megkérdeztem, de senki sem mondott semmit. Eltelt több nap, de az ajtón senki sem lépett be, az ápolók és orvosokon kívül. Magányosnak érzem magam, talán soha többé nem hallhatom az idegen fiú hangját, történetét.

Pár hónappal később

A kórház hihetetlenül megtelt emberekkel, családostul jöttek minden nap az emberek, hogy meglátogassák szeretteiket. De mit is vár az ember a szeretet ünnepén?! Mindenki erre a napra vár, de volt egy kivétel, én. Hozzám senki sem tér be, egymagam vagyok a nagy falak közt. Egymagam nézem, ahogy egyre jobban esik odakint a hó. Magam vagyok, és magam távozok el eme világból. Nagy fújtatás mellett sikeresen kiszálltam ágyamból, mit már jó ideje nem hagytam el. Érzem, hogy nincs sok hátra életemből. Egyre gyengébbnek érzem testem, szervezetem már nem bírja a kiképzéseket. A torkomon alig megy le az étel, és ami a legrosszabb - nincs kiért élni tovább. Így legalább nemsokára együtt lehetek a családommal. Megindultam az ajtó felé, de ahogy a kilincshez értem volna, egy ismerős arc jelent meg előttem. Nagy nehezen vette a levegőt, amitől arra a következtetésre jutottam, hogy biztos sietett. De mit keres itt? Ajka mosolyra húzódott.

- Még nem késtem el, meglepetés. – csak mosolygott, én pedig nem kérdeztem semmit. Elkísért a mosdóba, majd segített visszafeküdnöm. Mellém húzta a székét és ráült, kezébe vette csomagját és kibontotta. – Annyi mindent hoztam, nem is tudom, melyiket adjam előbb, mit szeretnél enni? – elővette a rengeteg ételt, volt gyümölcs, édesség, és még sok más.
- Anyukád jól van? – újra rám mosolygott.
- Igen, remekül van. Elmesélte, hogy milyen jól összebarátkoztatok, és hogy nincsen családod, így arra kért, hogy minden nap látogassalak meg. Bocsi, csak most értem rá. – félénk mosolyát próbálta elrejteni, mint egy kisfiú. Hála neki boldogan telt el a karácsonyom. Ahogy ígérte, minden nap eljött hozzám, sokat mesélt magáról, és ő is meghallgatta az én történetemet. Majd azon kaptam magam, hogy megkedveltem, persze ezt nem mertem kimondani előtte. De hála neki; megízlelhettem milyen szerelmesnek lenni. Minden nap megnevettetett, ellátott meleg étellel, rábírt arra, hogy élni akarjak. Így valamivel jobban éreztem magam. De az egyik nap, rohanva jött be a szobámba, majd erősen átkarolta, az amúgy is gyenge vállamat.
- Mitől vagy ilyen boldog? – megfogta kezem.
- Tudod... van egy lány, nagyon tetszett, de soha sem mertem közelíteni felé, de ma megtettem, elhívtam randira, és igent mondott. – az ajkam hamis mosoly mögé bújt, kívül örültem, de belül fojtani kezdett a fájdalom. – Mi az? Nem mondasz semmit?
- Mit mondhatnék? Boldog vagyok, gratulálok. – hazudtam, de egy halott nő, nem szerethet egy élő.

A napokban újra magányosnak éreztem magam, pedig minden nap eljött hozzám, de már nem volt olyan kedves hozzám, és folyamatosan szerelméről beszélt. De én csak csendben hallgattam, helyeselttem akármit is tesz. Az újév második hónapjában az orvos elmondta, hogy már nem vár tőlem sokat, csak bírjam még ki a fájdalmakat, nemsokára véget érnek. Tudtam mit jelentenek ezek a szavak, nemsokára meghalok és mindennek vége lesz. De valahogy nem bánom, boldogan távozok el. Hála neki, örömmel teltek el utolsó napjaim.

,

.

Spingár Klaudia

Egypercesek

Az a bizonyos sötétség

Hát újra itt vagyok, ezen az üres és sötét helyen, ahol csak lebegek, hiába próbálkozom, egyedül úgysem juthatsz ki innen, valahogy így tudom jellemezni azt, amit mostanában, érzek. Néha mintha felderengene valami kis fénycsóva és én elindulok felé, de ahogy jön, úgy el is tűnik, és én csak lebegek tovább. Éreztetek már hasonlót? Ha igen akkor tudjátok, melyik érzés ez, hogy milyen kétségbeejtő és milyen fájdalmas! Ha valamilyen csoda folytán még sosem éreztetek és fogalmatok sincs, hogy miről papolhatok itt nektek, hát elmondom. Amikor körül vesznek azok, akiket szeretsz, a családod, a barátaid, és ha igazán szerencsés vagy akkor a szerelmed is, olyankor szinte repülsz. Aztán hirtelen minden szertefoszlik. Eltűnik mindenki, a barátok és ha „szerencsés” vagy akkor a szerelmed is, igaz a családod még ott van, de az csak egy része az egésznek. „Egyedül” maradsz, és az az üresség, amit érzel kegyetlenül fájdalmas. Hát ez az, amit érzek. Ez történt velem is. Megvolt szinte mindenem, amit pénzért nem lehet megkapni, olyan barátaim voltak, akikre az életemet bíztam volna. Majd hirtelen véget ért. Újra azon a sötét helyen voltam, ahol a velük való találkozás előtt. Néha találkoztam olyan emberekkel, akikkel szinte újra repültem, de a hangsúly a szinte szócskán van. Nekem már csak a családom maradt, de értük a tűzbe mennék, ők azok, akik miatt él még bennem a remény, hogy egyszer még újra repülhetek.....Nos, rájöttetek már, melyik érzésről beszélek itt nektek, melyik azaz érzés, mi lehet ez a bizonyos sötétség ami ilyen mértékű ürességgel jár együtt?? Ez a MAGÁNY!!!!!!!!

Az első alkalom

Emlékszem még milyen volt az első alkalom. Amikor a szíved a torkodba dobog, a gyomrod ökölnyi nagyságúra zsugorodik és a vér a füledbe dübörög. Amikor annyira izgulsz, hogy elrontod vagy leégeted magad, hogy már levegőt se kapsz, és úgy érzed, mindjárt elájulsz. Aztán hirtelen mindez elmúlik, és már nem izgulsz, már nem akarsz minél hamarabb túl lenni rajta. Egyszerűen csak élvezed, és azt kívánod, bárcsak soha ne lenne vége ennek az egésznek. Majd hirtelen minden elsötétül és vége szakad, de az extázis érzése még mindig ott van, újra alig kapsz levegőt, de ez most nem olyan, mint az elején ez már az adrenalin löket miatt van. A fények újra kigyúlnak és visszatérsz a valóságba. Már nem úgy látod a világot, mint előtte. Minden megváltozott annyira felemelő érzés, hogy egyre többre és többre vágysz, minden egyes alkalommal újra ugyanazt érzed, és már úgy köszöntöd, mint egy régi barátot Viszont az első alkalom előtti izgatottságot már nem érzed annyira intenzíven, már ösztönösen cselekszel, de minden más érzés ugyan olyan maradt, ám mégse unalmas, hisz mindig valami új miatt érzed így. Én mégis mindig a végét várom a legjobban, amikor hirtelen minden elsötétül,

hallod az izgatott suttogást, majd újra fényárban úszik minden, szinte elvakít és meghallod az a hatalmas üdvrivalgást majd hirtelen szállni lenne kedved és csak nevensz, mikor meglátod, hogy mindenki állva tapsol, és csak azt kántálják, hogy: VISSZA, VISSZA, VISZA!! Hát így tudom leírni, milyen érzés az, amikor először a színpadon állsz. Én minden egyes alkalommal ezt éreztem, amikor A társulattal léphettem a színpadra.

Nagy Renáta grafikája

Szilágyi Nikolett

Our Destiny /részlet/

A téli szünet előtti utolsó napon ébredtem. Meglepetten láttam a telefonom kijelzőjén, hogy jóval az ébresztő előtt. Jobban átnéztem a telefonomat, és láttam, hogy videó üzenetet kaptam. Max küldte, így megnéztem még az ágyamból. A videóban azt mondta, hogy nagy meglepetése van számunkra, és találkozunk a kávézóban még tanítás előtt. Gondoltam Dallas is megkapta a videót. Kimásztam az ágyból és gyorsan felöltöztem. Mikor felöltöztem, lementem a konyhába ahol anya kávézgatott. -szia anya!- köszöntem vidáman és a hűtőből kivettem a tejet. -szia drágám!- éreztem, hogy engem nézett így felé fordultam. -mi az?- kérdeztem és észrevettem az izgatottságot a szemeiben, ami kicsit megijesztett. Mivel nem válaszolt, a szekrényhez sétáltam és elővettem a müzlit és egy talkát. Az asztalhoz ülve körbenéztem, de csak megszokásból. -tegnap este Max felhívott- szöveg végül anya- a helyedben jobban sietnék. -tudom, hogy van valami, de majd megtudom. Nem izgulok azon, hogy mit mond. Láttam, hogy Max vidám, így negatív dolog nem lehet. Onnantól meg mindegy- hadartam miközben kiöntöttem a müzlit és rá a tejet. -furcsa egy lány vagy Jess- sóhajtott lemondóan és felállt- zárd be magad után az ajtót- mosolygott majd a táskáját felkapva elment. Gyorsan megettem a reggelit és felmentem a fürdőbe fésülni, fogat mosni, meg persze sminkelni. Mikor ezzel is végeztem, felkaptam a táskámat és az ajtóban megálltam. Fura dolgot éreztem a hasamban. Életemben először kerített hatalmába az izgatottság. Már értettem hogy Dallas miért fogta a hasát fellépések előtt. Kimentem az ajtón és magam után bezárva indultam a kávézóhoz. Szerettem ott kezdeni a reggelt, hiszen hangulatos hely. Ráadásul azon a reggelen sütött a nap és mindent elárasztott a kellemes melegség. Egy pékség előtt elsétálva megéreztem a péksütemények édes illatát. Tökéletes reggel volt. Főleg mikor megláttam a barátnőimet, akik már belemerültek a beszélgetésbe. -hali!- köszöntem mikor odaértem és azonnal egy-egy öleléssel üdvözöltek. -szia Jess!- köszönt Max izgatottan miközben elindultunk a kávézóba. -na mi a nagy hír?- kérdeztem amint asztalhoz ültünk. Dallas elment rendelni, így csak a fejét rázta. -majd elmondom. De az tuti hogy örülni fogsz- válaszolta. Amíg Dallast vártuk elővettem a matekfüzetemet. -megcsináltad a házit?- kérdeztem Max pedig nagy szemekkel nézett vissza rám. -milyen házi? Nem- a füzetemre nézett és ő is elővette az övét. Heves lapozgatásba kezdtünk mindketten. Pár másodperc alatt meg is lett. -ja ezt már órán megcsináltam. Másold le- mondtam miközben átadtam neki a füzetet. -ja.. jó.. köszi!- motyogta és már másolt is. Dallas lerakta elém a kávé Max elé pedig a forró csokit, majd leült Max mellé. -matekból volt házi?- kérdezte Dallas. -aha.. másold le- mondtam és felkaptam a kávémat. Végre! Amint megéreztem az illatát, elmosolyodtam. A kávénál jobban csak anyát és a barátnőimet szerettem jobban. Amíg másoltak, én nyugodtan élvezhettem a kávé, ami azon a reggelen isteni volt. Kinéztem az ablakon és csak gondolkodtam. Még semmi tervem nem volt a szünetre. De nem izgultam, mert a lányok mindig csináltak nekem programot egy jó kirándulás vagy próba formájában. -végeztünk- szöveg végül Dallas és el is pakoltunk. Mindketten Max-re pillantottunk, hogy mondja el, hogy mi van. -mi az?- nézett ránk egy kicsit zavartan. -valamit mondani akartál- mondta sürgetően Dallas. -ja.. tényleg.. tegnap apával szerveztünk egy kis meglepetést nektek- hátom jegyet vett ki a táskájából egy boldog mosollyal. -azt a kurva..- sikított fel Dallas. Én nem értettem, hogy mi van. -milyen koncert?- kérdeztem, mire olyan furán néztek rám, hogy kezdtem szarul érezni

magam. -5 seconds of summer.- mondták egyszerre, de még mindig nem értettem. -és az mi?- kérdeztem, de meg is bántam, mert Dallas hadarni kezdett, Max pedig a telefonját nyomkodta. Dallas szavaiból csak annyit szűrtem le, hogy van egy feldolgozásunk is tőlük. Max elkezdett képeket mutatni, hogy tudjam, kikről beszélnek. Végül ezt az egészet Chad szakította meg. Nem is említettem. Akkor ő volt a pasim. Leült mellém és megpuszilta az arcomat. -jó reggelt lányok! Mi a téma?- kérdezte. Kicsit kellemetlen volt, de kivételesen jókor jött. -a szünetben Párizsba megyünk- mondta Max, de azonnal a szájára csapott- basszus.. ez volt a második dolog.. -Párizs?- kérdeztem csillogó szemekkel. -na ne.. ez most komoly? Már beszerveztem egy helyet egy tök jó étteremben- mondta Chad felháborodva. -már megmondtam, hogy nem eszek a mekiben. Nem akarok végbélrákot- mondtam és belekortyolok a kávéba. -kegyetlen vagy- nevetett Chad, majd felálltam. -ez van! Na, menjünk, mert már fél van. -szerintem is- mondta Max. Miután fizettünk, el is indultunk a sulifelé. -ma is megnézitek az edzést?- kérdezte Chad. -én úgy terveztem, hogy elmegyünk vásárolni- mondta Max kicsit letörten. -szerintem én megyek veled- bökte oldalba Dallas. -ezek szerint én is megyek. Nem fogok egyedül ülni és nézni, ahogy kergetsz egy hülye labdát.. már ne haragudj- mondtam és a pulcsim alját kezdtem piszkálni. -ti lányok olyan furák vagytok. Semmit nem csináltok egyedül- mondta Chad felháborodva. -na! Amikor sunyiban ájtóttél piálni multkor?- kérdeztem és egy huncut mosollyal néztünk össze. -az mondjuk jó este volt. Ma megismételjük?- kérdezte miközben megfogta a kezemet. -ma nincs kedvem. Szeretnék tiszta maradni. Szilveszterkor meg majd bepótoljuk- mondtam és mivel a sulihoz értünk megállunk. -te tudod- vont a vállát Chad, majd meg akart csókolni, de elfordítottam a fejemet. -ne a suliban- suttoztam úgy, hogy a lányok nem hallották meg szerencsére. -te tudod- morogta és le is lépett. Abban a pillanatban elindultam a szekrényemhez. -Jess!- kiáltott Dallas és elindultak utánam- ez meg mi volt? -minek láttad?- kérdeztem, de őszintén semmi kedvem nem volt erről beszélni. Chad és én valamiért nem úgy jöttünk ki, ahogy régen. A szekrényemnél megálltam és neki dőltem. -jól vagy?- kérdezte Max. -ja.. nincs semmi baj. Csak veletek akartam lenni, erre jön Chad és bevágja a durcít, amiért nem ugráljuk körbe- mondtam és a táskámat betettem a szekrénybe. Csak a könyvet hagytam magamnál amiben a füzetem és a tollam is volt. -ha zavart, megmondhattad volna neki- vont a vállát Dallas. -persze.. utána meg egy hónapig hallgathatnám a nyávogását- a homlokomat vakargattam tehetetlenül. Nem akartam vele szakítani, hiszen mindennél jobban szerettem. -hagyjuk.. inkább menjünk órára- javasolta Max, hiszen látta rajtam, hogy nem akarok erről beszélni. Bementünk a terembe, ahol leültünk a helyünkre. - szóval Párizs?- kérdeztem egy hazug mosollyal az arcomon, hogy tereljem a szót. -igen- vidult fel Max- az egész szünetet ott töltjük. Abban a szállodában leszünk, ahol a fiúk. Hát nem izgalmas? -az egész szünetet? Chad ki fog nyírni, ha megtudja- húztam a számat. -az nem érdekel. Majd leütöm- legyintett nevetve. -bár ilyen egyszerű lenne- a padra hajtottam a fejemet. -szerintetek Mike-nak tetszenék?- kérdezi Dallas a padunkra ülve. - mártózz tejszínhabba és szórj magadra M&M's-t. Szerintem a kezedet is megkéri majd- mondta Max és felnevet. -csajok! Érzitek ti is a fagyos levegőt?- kaptam fel a fejemet és már láttam is, ahogy belép az ajtón Alice. A hideg is kirázott, ha megláttam. A barátnőivel beszélgetett és hallottunk minden szót. -anya meglepett két koncertjeggyel. Az kapja meg, aki be tudja bizonyítani, hogy megérdemli- lebegtette a többiek orra előtt a jegyeket- és Ash az enyém, szóval el a kezekkel. -ez most komoly? Ez is jön? Ez a... ez a...- mondta dühösen Max. -ne tartsd bent.. mondd ki- legyintettem neki. -ez a liba!- mondta ki végül. -micsoda kitörés- nevetett Dallas. -lényegtelen- mondtam megvédve őt. -neki is VIP jegyei vannak.. ő is ott lesz velünk- duzzog Max. -attól még megyünk. Ez a picca sem állít meg minket- Max vállára tettem a kezemet. Alice leült a helyére és már indult is a műsor.

Nagy Renáta grafikája

Elkezdte mesélni, hogy milyen ruhában lesz, és hogy milyen lesz a haja. -még szerencse, hogy nem Mike a kedvence- sóhajtott megnyugodva Dallas. -vagy Luke.., szegényem, belefulladás Alice gusztustalan parfümébe- magyarázta Max. -milyen jó, hogy én nem rajongok egyikért se- morogtam halkán és szerencsére becsengettek, így nem tudtak reagálni arra, amit mondtam. Belépett a tanár, aki közölte, hogy filmet nézünk. Megkérdezte, hogy mit nézzünk. Természetesen azt néztük, amit Alice akart. Max felkapta a telefonját és elkezdett játszani, így nem volt más választásom, elkezdtem a következő dalunkon dolgozni. Nem voltam olyan ügyes, mint Dallas, de igyekeztem megtenni mindent. Mikor kicsengettek, felálltam és a lányokkal a szekrényekhez siettünk. -mi legyen az Alice dologgal?- kérdezte Dallas és a szekrényében kezdett keresgélni. -szerintem nagyok vagyunk már és meg tudjuk oldani- legyintettem, majd Maxre néztem. -és ha ő cseszi el a szünetünket?- kérdezi- megverjük? -meg hát- nevettem hangosan. -fura, hogy milyen jó érzéked van ahhoz, hogy megérezd Alice közelségét- mondta elgondolkodva Dallas- ilyen szintű gyűlölet szinte lehetetlen. -hidd el, hogy létezik. Óvoda óta ismerem. Akkor még jóban voltunk. Általánosban még nem fűjtünk egymásra, de talán a középsuli tett be- gondolkodtam én is hangosan. -én csak akkor utálom, mert elhiszi, hogy szép.. meg hogy tehetséges- mondta Max. -a lényeg, hogy mi jobbak vagyunk nála- sóhajtott Dallas, majd leültünk a fa alatti padra- most Párizsban milyen az idő? -apa azt mondta hogy elég sok hó esett- mondta Max miközben a térdére támaszkodott. -hát ja.. Párizs nem Florida. Itt télen maximum reggel van hideg- mondtam körbenézve. -aha.. mikor csengetnek be?- kérdezi Max. -még két perc.. de tetsi lesz- sóhajt Dallas- át akarunk öltözni? -nem- válaszoljuk egyszerre és nevetve el is indulunk a tesiterembe, ahol leülünk. -és mikor megyünk?- kérdeztem, mivel érdekelt a dolog. -holnap reggel. Előtte nincs kedvetek csajos estét tartani?- kérdezte Max. -persze. Anyával beszélek és nálunk tartsuk meg- javasoltam a lányokat figyelve, hogy mit reagálnak. -nekem megfelel- mondta Dallas a telefonját nyomkodva- most írt Chad.. téged vár kint az ajtó előtt Jess. -oh.. köszi- felpattantam és kimentem hozzá. -tényleg mész Párizsba arra a koncertre?- kérdezte Chad. -Neked is szia!- mondtam neki kicsit bunkóbban, mint terveztem. -válaszolj kérlek! -Igen megyek. Egész szünetben ott leszünk. Ne haragudj, de ebből nem akarok kimaradni- megfogtam a kezét és a mellkasára hajtottam a fejemet. -cica.. én nem akarom, hogy menj. Alig voltunk együtt az utóbbi időben.. vagy ha már mész, lehetne egy búcsúdugás vagy valami.. -tudod, hogy nem akarom- felnéztem rá és próbáltam hatni rá a tekintetemmel. -eddig beértem ezzel a nézéssel, de most már nem elég.. kanos vagyok és már zavar, hogy ilyen nőm van, de nem fektethetem meg, mert az anyjával él együtt.. ami melleleg gyenge kifogás- mondta kicsit fenyegetően. -most szakítani akarsz velem?- kérdeztem miközben hátrébb léptem egyet. -nem, de közel állok hozzá. -csak azért, mert nem feküdtem le veled?- kérdeztem mérgesen - hogy lehetsz ekkora faszfej? -tudod mit? Nem érdekel. Nem szakítok, de amíg távol vagy lehet, hogy végigmegyek a sulisok jobbjai- erre nem mondtam semmit, csak hátat fordítva visszamentem a lányokhoz. Onnantól az egész óra úgy telt el, hogy nem szóltam semmit, csak zenét hallgattam. Mivel a lányok hallották az egészet, nem is kérdeztek semmit. Sulis után sietve mentem haza, hogy összekapjam magam a vásárláshoz. A pláza előtt vártam őket. Kivételesen én voltam a gyorsabb. Mikor ők is megérkeztek el is indultunk ruhákat keresni a koncertre. -szerinted melyik a jobb?- kérdezte Dallas két ruhát a kezembe nyomva. -amin nincs flitter... és szerintem jól is állna- mutattam neki a fekete-lila ruhát. -rendben- bólintott és ment is a cipőkhöz. -te mit veszel fel?- kérdezte Max. -én nem fogok kiöltözni a fiúk kedvéért. Inkább segítek nektek- mosolyogtam a szemébe nézve. -hülyeség! Ha már szépek leszünk, akkor te is legyél az- megfogta a kezemet és elkezdett

ruhákat mutogatni. Igazából tetszett az összes. -mit gondolsz?- kérdeztem mikor megpillantottam egy vörös ruhát. -hű.. a srácoknak bejönne. Egy fekete csizma és egy bőrdzseki kell hozzá- mondta izgatottan- neked nagyon jól állna. Megy a szemedhez. -rendben, akkor ez lesz.. van itt bőrdzseki? Nagyon tetszik az ötleted. -persze, hogy van- elindult, én pedig követtem őt. Megkerestük a dzsekit, majd egy csizmát is. A próbafülkében felvettem és a tükörben nézegettem magamat. -Jess.. mi van veled?- kérdezte Dallas, mikor már tíz perce bent voltam. -ja semmi.. csak furán áll ez a ruha- kiléptem és láttam rajtuk, hogy meglepődtek- nagyon rossz? -dehogya is! Nagyon jó- mondta Max. Ez után megvettük a ruhákat és hozzá néhány kiegészítőt, majd indultunk is haza. Beléptünk a házba és lepakoltuk a szatyrokat. Anya lépett ki egy nagy mosollyal az arcán. -végre megjöttetek. Sütöttem nektek pizzát- mondta és az asztalra mutat, ahol egy nagy tálca volt tele kajával. -köszí anya- mondtam hálás tekintettel miközben a kezébe nyomtam a ruhákat amiket vettem. Alaposan átnézte. -nagyon csinos leszel drágám- mondta és visszaadta- elkezdtem neked bepakolni holnapra. Minden olyan ruhát beraktam, amiket általában hordasz. De válaszsd ki, hogy mit akarsz felvenni, mert akkor azt nem rakom a bőröndbe. -a fekete farmer meg a sütiszörnyes pulcsim kell- mondtam és leültem a lányokhoz a kanapéra. Egy szelet pizzát elvettem és hátra dőlve sóhajtottam. -nézünk valami filmet?- kérdezte Max. -szerintem nézzünk videókat- mondta Dallas és a tévén benyomta a YouTube-ot. -júj.. a Jet black heart legyen- mondta Max teli szájjal. -nem nem! A Heartbreak girl- mondta Dallas és benyomta a klipet. Pár videót már megnéztünk, mikor megszólalok. -ki a dobos?- kérdeztem már a hatodik szelet pizzámat harapva. -Ash.. tetszik?- kérdezte Dallas. -nem tetszik..., csak még ő a legelviselhetőbb- válaszoltam egyszerűen. Persze iszonyatosan megtetszett, de nem mondtam el nekik, mert nem akartam a sikoltozásukat hallgatni. -szerintem összeillenétek- mondta Max. Ez után viszont meguntuk a videóztatást, így egymás után lefürödtünk és mentünk a szobámba. Elég sokáig beszélgettünk, így elment az idő. Mind a hárman izgatottsággal a szívünkben aludtunk el.